

Észak magányos királya

I. rész

Tirpitz

Az utolsó birodalmi bástya.

Írta:

Izolda Johannsen

1.

Norvégia, Tromsø
Håkøya sziget
1944.11.12. vasárnap
reggel hét óra

– Ma mégis, mit fogunk csinálni, korvettkapitány úr?!

Gerfried Brutzer korvettkapitány, a *Tirpitz* navigációs tisztje, felemelte fejét. Fekete, erős szálú haját olyan rövidre nyíratta, hogy a sapkája alatt csaknem kopasznak tűnt. A térképasztal fölé görnyedt éppen, és a szögmérővel, vonalzóval foglalatoskodott.

– Ugyanazt, mint tegnap!

Willi Müller korvettkapitány, a hirtelen haragú tüzérfőnök erre csípőre tette kezét. Vörösesszőke hajfürtjei előkandikáltak sapkája alól.

– Tegnap nem csináltunk *semmit!* – az utolsó szót erősen kihangsúlyozta. A navigációs tiszt elnyomott egy félmosolyt, aztán újra kezébe vette a vonalzót.

– Na látja! Az Öreg két napra tervezett!

Müller intett felé, mire Brutzer sokatmondóan bólintott. Letette a vonalzót, és odaballagott a tüzérfőnök mellé.

– Hányan vannak?

– Négyen. Kettő az enyém, kettő a magáé.

– Legyen velük elnéző, korvettkapitány úr! – somolygott a navigációs tiszt. Willi Müller erre összevonta szemöldökét.

– Az lesznek, nyugodjon meg. De ezt soha nem tudhatják meg!

A folyosó felől sietős léptek hallatszottak. Az ajtóban felbukkanó ifjak láttán Gerfried nem tudta megállni a mosolyt. Hiszen ezek még gyerekek! Csőrüket tátogató verébfiókák.

– Micsoda belépő! – harsogta mellette a tűzérőnök. Összereztek a hangjára, aztán a legbátrabb kihúzta magát, mire a többi három is feszes vigyázzban állt előttük.

– Arnold Schneiders!

– Igen! Schneiders örvezető jelentkezem!

– Gustav Scholz!

– Igen! Scholz matróztizedes jelentkezem!

– Maguk ketten velem jönnek! – dörrent rájuk Willi Müller, azzal nyomában a két fiatalemberrel, kimasírozott a térképabinból. Brutzer elnyomott egy mosolyt, majd egyetlen széles karmozdulattal beinvitálta a megszeppent fiúkat.

– Pihenj! Eszerint maguk Werner Schwade és Siegfried Troka. Jelezték érkezésüket!

Valószínűtlenül kék szempár ragyogott rá jobbról és balról. Ugyanolyan szőke selyemhaj, ugyanaz a termet.

– Maguk ikrek?

– Nem vagyunk testvérek korvettkapitány úr!

Werner halkán, illemtudóan megszólalt. Gerfried Brutzer csípőre tette a kezét.

– Micsoda hang! Ha énekes lenne, akkor basszus szerepeket kapna.

Siegfried Troka rápillantott a társára. Werner Schwade nyugodtan folytatta.

– Nem tévedett olyan nagyot, korvettkapitány úr! Egészen pontosan basso profundo a megnevezése a hangomnak.

Brutzer karbatette kezét.

– Händel és Bach igen örülne magának!
– Mielőtt besoroztak, felvételiztem. Hans Sachs szerepét énekeltem a Nürnbergi mesterdalnokokból.
– Sikeres felvételit tett?
– Igen korvettkapitány úr.
– Akkor miért van itt?
– Közbe szólt a sereg. Halasztást kértem.
– Van szerepálma?
– Igen. Wotan...
– Ezen a hajón testközelben lehet vele – nevetett Brutzer, aztán közelebb intette a másik matrózt. – Na, és maga?
– Földrajztanár akartam lenni gyerekkoromban.
– Nem is lesz itt olyan nehéz dolga. Eszerint látott már vonalzó!
Siegfried szeplős arcán széles mosoly terült el. – Valóban!
– Jól van! Ez itt a *Tirpitz* térképkabinja. Jöjjenek közelebb!
Nevettek. Négyüket már tegnap kiválasztották, hogy segédkezzenek kicsit a tűzérőnöknek és a navigációs tisztnek. Pakolás, szortírozás, átszervezés. Brutzer korvettkapitány, ezt követően kinyitotta az egyik elzárt fiókot, ahonnan nagy mappát húzott elő. Fellapozta tartalmát, mígnem egy erőteljesebb húzásra az egyik lap kicsúszott, és beesett a térképasztal alá. A hozzá közelebb álló komoly fiatalember, a Siegfried nevű matróz hajolt le érte. Gerfried átvette tőle, épp csak egy pillantást vetett a ráírt sorokra, és félretette. Amint azonban magyarázni kezdett volna, a szeme sarkából észrevette az aláírást. Lendületes, hurkos, összetéveszthetetlen betűk. Döbbsen fordult a papírlap felé, és maga elé húzta jobbjával.

- F. W. Rasenack – mormolta.
– Ki az, korvettkapitány úr?
Gerfried Brutzer rábökött a névre.
– Friedrich Wilhelm Rasenack. Vezető tüzértisztként szolgált az első hajónkon.
– Melyik volt az?
Brutzer felsóhajtott.
– Az *Admiral Graf Spee*.
A fiúk tisztelettel néztek rá. A *Spee*t övező baljós tragédiát, a parancsnokot és a családot ért meghurcoltatást mindenki ismerte. A tilalom is, hogy nem szabad kiejteniük Hans Langsdorff sorhajókapitány nevét. A navigációs tiszt óvatosan letette a papírt.
– Találkozott, korvettkapitány úr, itt a hajón a bajtársával?
– Nem. Sajnálatomra elkerültük egymást. Az internálás alatt is már külön táborokba helyeztek el minket. Közel öt éve, hogy elszakadtunk egymástól.
– Mesélne nekünk? – kérdezte Werner azon a szentori hangján.
– Miről?
– Az internálásról. Argentínáról? – fűzte hozzá Siegfried.
– Nem bánom. Éppenséggel ráérünk. A *Tirpitz* amúgy sem megy innen sehová.
A fiúk nem válaszoltak, de egész lényük, testtartásuk egyetlen eleven kérdőjelle változott. Brutzer jobbra mutatott valahová a messzeségbe.
– Október tizenötödikén futottunk ki a Kåfjordból. Másnap érkeztünk ide. Azóta, hogy horgonyt vetettünk, itt álldogálunk.
– Uram...
– Mikor telt le a maguk szabadsága?